

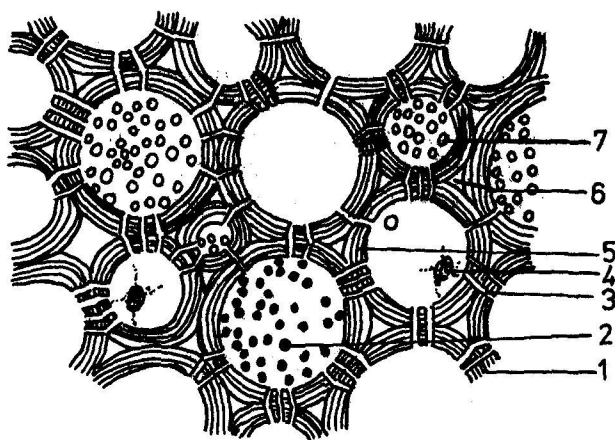
защото са лигнифицирани. При движение на микровинта изпъква слоистостта на стените, а също така се забелязват ненадебелените места във вид на каналчета, които имат еднакъв диаметър по цялата си дължина. Тези каналчета са простите пори. Повечето пори в стените на две съседни клетки се намират една срещу друга и

образуват двойка прости пори. Те са във вертикалните стени на клетките и чрез тях се осъществява движението на веществата в хоризонтална посока. При внимателно наблюдение между двойката пори се забелязва тънка линия – средната ламела между двете клетки. Рядко се срещат т.н. „слепи пори“, ориентирани към междуклетъчните пространства. В някои от клетките се виждат хоризонталните клетъчни стени, в които порите, гледани отгоре, изглеждат като малки кръгчета. Много от клетките са запълнени със скорбялни зърна.

С окуляр-микрометъра се измерва в няколко клетки дължината на простите пори, която съответства на дебелината на клетъчните им стени.

За доказване присъствието на лигнин в клетъчните стени водата под покривното стъкло (ако препаратът е временен) се заменя с анилинов сулфат. В резултат на това всички клетъчни стени, пропити с лигнин, се обагрят лимоненожълто (реакция, характерна за лигнин).

Рисуват се при голямо увеличение група клетки, като се отбелязват надебелените клетъчни стени и порите.

Фиг. 15. Вътрешно надебелени клетъчни стени в стъбло на обикновен повет (*Clematis vitalba* L.): 1 – средна ламела; 2 – пори в хоризонталните стени; 3 – пори във вертикалните стени; 4 – ядро; 5 – надебелена клетъчна стена; 6 – междуклетъчно пространство; 7 – скорбялни зърна